

Glasilo „Slovenskega planinskega društva“ v Ljubljani.

Štev. 2.

V Ljubljani, dne 25. februvarja 1898.

Leto IV.

Potovanje okoli sveta.

(Črtice iz dnevnika slovenskega pomorskega častnika).

Dne 15. septembra zjutraj smo zakurili stroj, ker je bil neugoden veter v Mesinskem prelivu. Krasno je videti na obeh straneh obalo s prijaznimi mesti Reggio, Messina in manjšimi seli, železnico ob kraju, katere mostovi se vzpenjajo v mogočnih obokih čez precej velike struge po letu popolnoma posušenih hudournikov. Mnogo parnikov in jadrenic oživlja preliv sam in ob levi na sicilijanskih tleh se dviguje v sinje nebo Aetna, nadzirajoč z resnim licem vse to gibanje pod sabo.

Predno odpluje brod iz tega lepega morskega preliva, vidimo na desni že mesto Scyllo z znano skalo in klasično znanim vrtincem. Obrnivši se okoli severovzhodnega konca Sicilije proti zahodu, zagledali smo vulkanično značilne Liparijske otoke. Na potovanju od Sicilije proti Sardiniji in potem proti španski obali smo vedno imeli goste na brodu: ptice pevke, škorei in seveda tudi jih spremljajoči sokoli so vedno počivali čez noč na krovu, da so mogli zopet drugo jutro potovati dalje proti jugu.

Pri večinoma neugodnih, dvakrat tudi zelo viharjih vetrovih smo dospeli 28. septembra popoldne v Gibraltar. — Tam smo našli razun mnogih kupčijskih ladij tudi francosko vojno krožnico Faucon in 2 angleški mali štacijski ladji.

Po običajnih pozdravih in salutovanju se je pričelo občevanje s krajem..

Gibraltar je mesto z 26.000 prebivalci in povzroča popoln vtis močne trdnjave, bodisi že po obliki naravne formacije same, bodisi po zgradbi vsega mesta. Mesto je zgrajeno ob mogočni skali, ki se razteguje v morje, kakor naravna mitnica pri vhodu v Sredozemsko morje. Obdano je z močnimi zidovi, ki so polni topov. Proti morju in posebno proti Španiji pretijo sovražniku. Gibraltar je velika vojašnica, ulice so precej ozke in strme razun glavne ulice, ki je široka in omejena od lepih poslopij. Nekaj lepih trgov in krasen „public garden“ vplivajo prijetno na sicer zelo enolično mesto. Zanimljive so v skalo vsekane baterije proti španski meji, znamenito delo, ki pa dan danes ne more več imeti posebnega pomena. Baterije so namreč vsekane v višini 60—90 metrov v skalo, koja pozicija pri današnjem topničarstvu ni posebno ugodna. Vrh skale je postaja za znamenje, zvezana z mestom po telegrafu in telefonu. Tudi žična železnica olajšuje občevanje s to postajo.

Med to skalo in kraljevstvom Španskim se razteza velika ravan, nevtralna pokrajina, na kateri se različne angleške in španske vojaške in finančne straže dolgočasijo. Velik pomen za pomorsko trgovino ima Gibraltar kot zadnja postaja v Evropi posebno za parnike, ki se preskrbljujejo tam s premogom pri dohodu ali pri odhodu čez ocean.

Prvo špansko mestece onkraj meje je Linea, redno zidana ali zelo zanemarjena naselbina s precej veliko areno za boje z biki, sicer pa le finančne in carinske važnosti.

Dne 3. oktobra smo odjadrali iz luke, ker pa nas je močni tok proti vetru le gnal nazaj v Sredozemsko morje, smo morali kuriti stroj in tako smo prišli v Tanger. Tanger ima 30.000 prebivalcev (med temi 7000 židov). Evropei so po večjem trgovci, mnogo je pa tu zamorcev.

Tanger je važna marokanska luka nasproti Gibraltarju na afrikanskih tleh in ima velik pomen zaradi kupčije z notranjimi deželami. Od tod vodijo skozi puščavo glavna pota, po kojih dolge karavane prinašajo pridelke iz inozemstva na obalo, da jih oddajajo tam ladjam, koje jih zopet dalje prevažajo.

Prišli smo zvečer na kraj, kjer nas je sprejel takoj takozvani dragoman. Blizu pristanišča so glavne mestne duri, katere pri solnčnem zahodu zapirajo. Treba, da se legitimuje prišedši tujec, da ga spuste v mesto. Pri durih nas je opozoril čuvaj, da varujemo žepe pred tujimi rokami plašnih pošasti, ki se plazijo v temnem vhodu ob zidovju mimo tujcev.

Po ozkih in strmih, ne preveč oglajenih zakotnih ulicah nas vodi dragoman skozi mesto, kjer na vsakem oglu vidiš kakor vreče ležati pod milim nebom prenočujoče, v kako odejo zavite, postave, ki te preplašeno gledajo, ako jih slučajno zbudiš iz sladkih marokanskih sanj. Iz največje tmine prideš časih v boljše ulice,

ki so električno razsvetljene in v kojih se nahajajo lepa poslopja, večinoma imetje bogatih židov. Vse hiše so značilno marokansko zidane in imajo ploščnate strehe in zidovje belo pobarvano, tako da se vidi mesto na prvi pogled prav prijazno in čedno.

Koncem mesta se razprostira široka planjava, stojišče karavan. Na stotine velblodov počiva, eden tik drugega, kakor bi bila „velika gričasta planjava; samo dolge vratove dvigajo sem ter tje, kakor bi visoka palmina debela motila enoličnost te zanimljive planjave. Med večjo skupino teh velblodov žari na tleh ogenj, okoli katerega polegajo gonjači, ki si kuhajo večerjo, obstoječo iz močnate jedi, slično našim turščnim žgancem, neslanim in nezabeljenim. V sredi taborja je večji ogenj, okoli njega so zbrani posestniki karavan, ki si kuhajo čaj in molče pušijo svoje dolge pipe.

Zapustivši te temne sinove širne puščave, podali smo se zopet v mesto v narodno kavarno. V veliki, s slikanimi stebri podprti, dvorani sedijo gostje po turški šegi po tleh in slušajo godbo, obstoječo iz četvorice Marokancev, ki svirajo na svojih goslih, mandolini in tamburinom, spremljevaje svoje živahno in zopet melanholično petje. Sedli smo h godcem, kateri so nam v koncertnih odmorih basali svoje pipe z neprijetno dišečim močnim marokanskim duhanom (Hashis). Črna kava in čaj, ki ga točijo v kavarnah, je, kakor obče znano, izvrsten.

Od tam smo se podali zopet na brod, prej pa nam je osušil prej omenjeni stražar pri durih še malo naše mošnje.

Od Tangerja smo odpluli 4. oktobra a še isti dan ugasili smo stroj in postavili jadra ter odjadrali ven v sinji Atlantski ocean. Kmalu smo imeli priliko občudovati ga tudi v jezi. Močen vihar iz jugozahoda je razburil prej tako mirno ravan, in mnogo jih je rajši ostalo v svojih sobicah, da bi ne kazali tudi svoje lastne razburjenosti in tako so rajši čakali prijaznejši prizor brezmejnega morja. Pri obedih je bila miza slabo zasedena in je bilo mnogo prostora za krožnike, ki so tekali od enega do drugega. Zadovoljno s tem prvim darovanjem, se je pomirilo kmalu morje, in mirnejše valovje je privabilo zopet na krov one blede obraze, ki so se predrznili skušati nepoznano jim Atlantsko morje.

15. zvečer smo srečali laško ladjo Leano, ki nam je znamenja dajala, katera se pa radi tmine niso mogla razločiti. Drugo jutro je bila nam bliže in nam je naznanila, da je v nevarnosti, ker jej voda prihaja v ladjo, in prosi nas, da ostanemo v bližini. Zvečer je nastala precej huda nevihta in omenjena barka je dajala zopet znamenja, da je v nevarnosti. Radi tega smo zakurili stroj in se bližali barki. Ker se pa je branila, da bi jo vlekli dalje, vgasili smo zopet stroj. Drugo jutro smo šli zopet v bližino laškega broda, ki se nam je zahvalil za pomoč, češ da so že popravili škodo. Potem smo zopet odjadrali dalje proti jugu in dospeli 21. oktobra v Santa Cruz na Tenerifi. (Dalje prihodnjič.)

Črtice iz Boke Kotorske.

Spisal J. Macher.

Pa dosti o tem. Podajmo se rajši takoj na Koterski pazar, kjer je trikrat na teden tržni dan. Črnogorei prihajajo rano v jutro po jako strmi stezi v Kotor, po cesti jim je predaleč. Iz Kotora se vije v 33 ključih (serpentinah) 19 km dolga cesta do črnogorske meje na Krstac, pol ure oddaljen od Njeguša. Ponosno jaše Črnogorec mulo ali magari, pušeč iz dolgega čibuka, zraven njega pa omaguje njegova žena pod težkim bremenom na hrbtu. Mladina pa skače po strmini od skale do skale, da bi jo še naše divje koze skoraj zavidale, kamoli še navadni planinci.

V Kotor donasajo Črnogorei krompir, zelje, perutuino, jajca in drva. Kakor pobožna ženica ne more mimo frančiškanske cerkve, da ne bi stopila notri ter izmolila očenaš, tako tudi ne Črnogorec mimo prve prodajalnice, kjer točijo rakije. Čašico rakije ljubi nad vse, a tudi njegova žena se ne brani. Pije pa zmerno; redkokedaj vidiš pijanega Črnogorca.

Dve tretjini naroda na pazaru je v črnogorski opravi. Pravoslavni Bokelji imajo na kapi štiri s, kar pomeni: „Sama sloga Srbina spasava“ ali: „Sveti Sava srbiska slava“. Katoliki imajo navadno avstrijski grb, Črnogorei pa s cirilico N. I. to je Nikola I.

Ribči so razprostrli najrazličnejše morske ribe in rake, kar so v noči nalovili. Če je bil plen slab, so ribe drage, najdražje pa o postnih dneh. Na trg prihaja pravoslavni pop, prečastni proto, veščak v ribah, župnik katoliške cerkve, uradniki, visoki in nizki, direktorji in profesorji ali sami ali s svojimi kuharicami. Žene ostanejo lepo v postelji, ker ni lepo in dostojno, da bi se gospa bavila z nakupovanjem. Čudna razlika tukaj in v uro oddaljeni Črnigori. Tu je žena oboževano bitje, tam pa rob, ki mora opravljati najtežja dela. Može je sploh sedaj šele sila primorala do dela.

Poprašal sem soprogo svojega kolege, ali se njen mož res tako dobro razume na kuhinjo, da vedno sam hodi na trg. Pove mi, da on vse ceneje kupi nego ona, da se bolj zna pogajati. Pozneje mi je kolega pojasnil, da svoji ženi vse druge in manjše cene naznanja, nego je res, ker bi se sicer preveč raztogotila, se ve da nad njim, a on ljubi mir v hiši. Možje sicer ne nosijo košaric, pač pa v papirju ali v goli roki najrazličnejšo robo, kakor meso, ribe, salato, sočivje in cele zelnate glave. Te se sploh jako cenijo pod imenom črnogorsko zelje in se tudi plačujejo po 5—10 kr. komad.

Par Puljezov kriči v svojem italijanskem narečju. Ne razumeš jih, četudi si vešč italijanščini. Prodajajo južno sadje in sočivje, katero dobivajo iz Krfa in Apulije. Prve limone in naranče ima on, svež grah in malteški krompir že po

zimi, dinje in lubenice dva meseca prej nego dozore v Boki, hruške, jabolka, datule i. t. d., vse ima on.

Na drugi strani na morju so brodovi z vinom; prodaja se na drobno in debelo. Vedni gosti so luški težaki, ki trpe na neugasljivi žeji. Mesarji drobnico devajo iz kože kar na mestu ter ponujajo cela stegna ali kolikor sploh hočeš. Ovčje meso je jako ceno in tudi ukusno. Ni mu potreba dodajati različnih dišav, ker meso samo ima že vonj po kadulji (*Salvia officinalis*), katere raste obilo med skalovjem. Velike množine suhega ovčjega mesa izvažajo od tod v Trst, Aleksandrijo in Carigrad. Goveje meso je pa slabo. Kako bi tudi ne bilo! Črnogorski vol je vreden 50—60 gold. Ker pa mora od tega plačati na meji okolo 15 gld. carine, za to je tihotapstvo jako v cvetju. Marsikak dostojanstvenik je bil že zapleten v ta sicer jako koristonosen posel.

Po zimi prinašajo Črnogorci v Skadarskem jezeru ulovljene male skorance, suhe in sveže, jegulje in velikanske karpe. Suhe skorance so za domačine velika poslastica, a jaz jih nisem mogel.

Ako samo malo postojiš, stopi Črnogorec k tebi, ter govori na pol glasno: „Gospodaru! imam finog duhana“, ter ti ga nudi, da napraviš cigareto. Ako ti je po volji, pogodiš se za ceno, a on ti pove kraj, kje in kedaj te bode čakal v mestu. Če ravno je stroga kontrola od strani carinskih služabnikov, prinese ti ga v mesto, le redkokedaj katerega zasačijo, ker Črnogorec je v tem premeten kakor malokdo. Včasih se res kupi po ceni dober tabak, a večkrat je kupec tudi prevarjen tako, da pravega dobička ni v tem.

Najbolj živahno je na pazaru okolo 11. ure, ko prihajajo gospe pogledat, če so jim možje res vsega nakupili, bolj pa radi tega, da se pred obedom malo izprehajajo in razgovarjajo s svojimi prijateljicami iz bližnje okolice. Najbolj zastopane so Prčanjnske gospe in gospice, ki imajo na dan 24 ur prostega časa. Možje so kot Lloydovi kapetani daleč po morju.

Poznam kmete iz loškega okraja, ki morajo vsaki ponedeljek na semenj v Kranj, drugače bi ves teden ne mogli delati. Vrže zavit „žakelj“ čez ramo ter po poti premišljuje, po kaj gre prav za prav. Taki so tudi Bokelji. Na pazar mora priti, če ima posla ali ne. Za to je pa toliko življenja, da bi človek mislil, da je tu silno trgovine. Popoldne se vse vrača domu ali po suhem ali po morju.

Takoj prvo leto svojega bivanja v Kotoru smo si najeli lepo ladijo za 6 gld. mesečno in sicer trije Čehi, vojaški uradniki, in jaz. Sami veslajoč smo obiskali vsaki tudi najmanjši kotic gornje Boke. Vojaški lekarnik je jemal vedno s seboj fotografični aparat ter pridno nabiral slike divjeromantične Boke. Kaj rad bi bil pa dobil tipične slike Črnogorcev, Krivošijanov, ali pa ž njimi sorodnih Orahovčanov, ki so se pri vstaji od prvega do zadnjega moža uprli avstrijski oblasti.

Orahovac leži 9 km daleč od Kotora tik morja ob vznožju Krivošije in Črnogore. Čisto pravoslavna vas je to; večina prebivalcev je bila že zaprta radi ustaje, drugi se pa še ne upajo nazaj iz Črnogore, kamor so zbežali. Med njimi so posebno starci visoke krasne postave, dolgih brk in ostrega, hudega pogleda.

Neke lepe nedelje popoldne sedemo v barko ter veslamo v Orahovac. Ker redko kedaj kdo k njim zaide, zbero se takoj vaščani na obali pri našem prihodu. Vtaborimo se v bližnji borni gostilni ter naročimo vina in rakije (žganja), kar nudimo tudi bliže stoječim domačinom. Pričnem jim razkladati, ko so se malo ogreli, kakošno pripravo imamo s seboj in da bi tudi od njih radi imeli slike, ker so baš junaki, kakor jih ne najdeš na daleč in široko. A ves trud je bil zastonj. Korenjaški starec mi odgovori: „Tukaj imaš žene in otroke, nje slikaj, mene pa ne boš. Vem, da bi mojo sliko takoj nesel k sodnji v Kotor“. Slednjič se poslužim prevare in uporabim radovednost teh možakov. Naš amater pripravi stroj, vstopimo se k hiši tako, da so mogli radovedneži samo od ene strani k nam. Ko opozorim še mladino, naj pusti stare bliže, da vidijo, kako se slika, stopili so najlepši možaki ravno zraven nas. Fotograf obrne malo stroj, odpre in je imel izvrstno sliko Orahovčanov, katere je bil jako vesel.

V sredini se zožuje Bokokotorski zaliv na 300 m, tako da so ga tukaj Benečani zapirali z verigami; še sedaj se imenuje ta ožina Verige. Tu se začena gornja Boka. Pred teboj leži Perast, na levo je Risanski zaliv, na desno pa Kotorski. Divno leži ob morju mesto Perast. Veliko je poslopij, a marsikatero brez strehe. Pred mestom sta dva mična otočiča, vsak s svojo cerkvico; jedna je posvečena sv. Juriju, druga Mariji Skarpeljski. Dvakrat na leto se vrši tukaj v proslavo bokeške pomočnice velika svečanost.

Bokeške slavnosti so združene narodne s cerkvenimi. Po leti se vrste te druga za drugo. Osem dni poprej oznanja proti večeru 12 strelav iz topičev bodoče slavje. Silno odmeva jeka od Črnogorskih bregov. Kakor bi gremelo, ponavlja se pok neprestano, dokler se ne izgubi polagoma v daljavi. Isti strelji se ponavljajo v predvečer slavnosti, katere se drugi dan udeleži ves katoliški ali pa pravoslavni narod vse Boke, kakeršna je namreč slavnost.

Opisati hočem najimenoitnejšo bokeško slavnost, namreč ono na otoku Marije Skarpeljske ali „Góspe od Skarpela“, kakor pravijo Bokelji.

Dne 23. julija l. 1452. sta našla dva brata ribiča Marijino sliko na neki skali, 114 m od Perasta, a okolo nje so gorele lučice. Ribiča odneseta sliko domu, a jeden brat nanagloma nevarno oboli. Pokliče duhovnika, kateremu vse odkrije ter daruje sliko domači cerkvi. Med procesijo hipoma ozdravi. Drugi dan je bila slika zopet na skali v morju; in to se je ponavljalo tri dni. Sedaj narod uvidi, da mora tukaj postaviti Góspi zavetišče. A ni lahko, sredi morja na mali skali zidati cerkve. Narod privre na delo od vseh strani, zasipajo morje, potapljajo

cele ladije, odvezete piratom, in kmalu je sezidana tam cerkveca s stanovanjem za duhovnika, čuvaja blažene Góspe. Do danes se je ohranila navada, da vsaki posestnik ladije napolni to 22. julija s kamenjem ter ga prevrne v morje ob otočiču. Dvakrat so oropali Turki Perast in sicer leta 1624. in 1654., a slike niso odnesli.

V vsaki potrebi prosi Bokelj pomoči pri Góspi Skarpeljski. Vse stene v cerkvi so popločene s srebrnimi odpustki, predstavljajoč ozdravljeno nogo, roko, sree ali rešen brod, a jedna stena je pokrita z veliko srebrno ploščo v spomin na zmago Peraščanov nad Turki leta 1654. A slika Góspe ima toliko darovane zlatnine, biserov in draguljev, da marsikteri zlatar nima toliko v svoji zalogi. In kako je to zlato! Samo nakiti, najlepša benečanska dela. Za to se zamakne vsakdo v to podobo iz cedrovine. Pobožen kristjan gleda čudotvorno Góspo, vsak pa veliko bogastvo, katero je položil na oltar pobožen narod. (Konec prih.)

Božičnica „Planinskih Piparjev“.

Spisal Nadpipar.

Kakor druga leta, tako so Piparji tudi dné 25. grudna l. 1897. sebi in prijateljem priredili božičnico in sicer na gori sv. Jošt-a pri Kranju.

Tema je že bila, ko so Piparji z nekaterimi prijatelji zvečer malo po peti uri iz vlaka izstopili na postajici Sv. Jošt-a. Težko obloženi z raznimi darili in krasom za božično drevesce, korakali so na goro. Malo so se držali pota in stezà, kajti hoja po debelem trdem snegu je bila mnogo prijetnejša. Raz sv. Jošta so odmevali strelji in pozdravljali prišlece, ki so ozdravljali s planinskim vriskanjem. Kmalu potem se je lesketala lepa smreka v zlatem in srebrnem krasu. Veje so se šibile vsled obilih daril, razsvetljenih ob svitu mnogobrojnih lučic.

Na to je povabil Nadpipar Piparje, povabljeni prijatelje in domačo obitelj v sobo in otvoril slavnost s tem, da je pozval hišnega očeta k molitvi.

Po molitvi je pojasnil pomen piparske božičnice, povdarjajoč, da se hribolazcem vsekako spodobi to slavnost praznovati le na kakem hribu, kajti vse leto se radujemo na gorah, tedaj se radujmo i danes na gori. Pozdravil je potem drage mu „Piparje“, zastopnika odbora „Slov. plan. društva“ in došle prijatelje. Potem je razdelil gospodarju in njegovi družini darila.

Glasna radost, katera se je lotila vseh obdarjencev, je veselila „Piparje“. Prišli so po tem na vrsto „Piparji“ — vabljeneci, ki so žrebali za darila. Darila, večji del turističnega pomena in tudi šaljiva, bila so radostno sprejeta.

Med tem je bila večerja pripravljena, in so se udeležniki rade volje vsedli k „bogati mizi“. Pri tej priliki se je spominjal Nadpipar v imenu Piparjev in

vseh zbranih „Slov. plan. društva“ in povdarjal njega vzvišeni namen, ki vsacega slovenskega hribolazca, posebno pa Piparje, tako navdušuje. Povzdignil je prvi kozarec pristne kapljice v procvit „Slov. plan. društvu“.

Še jedenkrat je Nadpipar povzdignil kozarec, spominjajoč se izostalnih dveh prijateljev, — kar se duri odpro in v sobo stopi prijatelj iz tužne Koroške, ki je bil radostno sprejet. Vozil se je od zjutraj, a na vsaki postaji je bilo toliko zamude, da je šele ob $\frac{1}{2}$ 10. uri zvečer dospel k Sv. Joštu.

Vabljeni prijatelji so napivali uzorni in vztrajni vzajemnosti „Planinskih Piparjev“.

Gledali smo na okrašeno smreko in priproste domače jaslice v kotičku sobe in prepevali planinske in domače pesmi. Za naše Slov. planin. društvo so navdušeni vdeleženci zložili tudi malo zbirko prispevkov za društvene namene.

Preurno so tekle radostne ure in treba je bilo, da smo se podali k počitku. V spalnicah pa še dolgo ni bilo miru, kajti smeh nas je vzbudil, ko se je dolgi hribolazec trudil, da prilagodi svoje dolge ude kratki postelji; mirni in počitka potrebni pa je dobil hudomušnega za vsako burko pripravljenega „Piparja“ poleg sebe. Prilegal se je pa počitek vsem, četudi je bil kratek.

Zgodaj zjutraj smo se vzdignili in podali k zajutрку. Potem smo nesli okrašeno smreko pred hišo, prižgali sveče, postavili se okoli in tedaj nas je amater fotograf upodobil. Kmalu potem smo se poslovili od gostoljubne hiše, stekli po hribu, vsedli se na vlak in dospeli veseli in zdravi v Ljubljano.

Z Bogom planine.*)

(Dalje).

VII.

Spomin se na tebe, pobratim,
Nikoli ni vzbujal mi s tako močjo,
Ko zadnji trenutek že tratim
Pret tvojo in mojo domačo vasjo.

S teboj sem gradove si zidal,
S teboj sem popeval, življenja vesel.
Nikoli me nisi zavidal
In srečen — si vselej še mene objel.

O naju je šla govorica
Po selu domačem in drugih vaseh:
Da sva neločljiva dvojica,
Kar jeden ima, da to je obeh.

In vkup sva hodila v planine,
Preplezala skale, pregazila sneg.
Za naju ni bilo nobene strmine,
Za naju preraven bil slednji je breg.

F. S. Finžgar.

*) Glej lanski letnik str. 149. in 150.

Računski sklep

osrednjega društva za l. 1897.

Dohodki

Stroški

		gld.	kr.	gld.	kr.			gld.	kr.	gld.	kr.
1	Gotovina iz l. 1897	—	—	—	32	1	Upravni stroški	—	—	261	61
2	I. Prispevki udov:					2	Stroški za društveno sobo	—	—	160	41
	a) vzprejemnine	88	—	—	—	3	Stroški za „Plan. Vestnik“ in druge tiskovine	—	—	313	84
	b) letnine	1010	50	—	—	4	Stroški za napravo, popravo in znamenovanje potov	—	—	341	25
	c) ustanovnine	180	—	1278	50	5	Kupnina za posestva	—	—	30	—
	II. Prispevki podružnic:			180	50	6	Vrnjena posojila	—	—	1289	53
3	Podpore in darila	—	—	842	87	7	Stroški za stavbo in vzdrževanje koč:				
4	Darovi za Triglavsko kočo	—	—	71	19		a) Orožnove	51	73	—	—
5	Dohodki koč:						b) Aljaževe	23	33	—	—
	a) Orožnove kočé	8	40	—	—		c) Triglavske	732	—	807	06
	b) Aljaževe kočé	18	20	—	—	8	Stroški za oskrbovanje koč:				
	c) Triglavske kočé	370	20	396	80		a) Orožnove	18	12	—	—
6	Dohodki „Plan. Vestnika“ in društvenih spisov	—	—	122	06		b) Triglavske	215	71	233	83
7	Prejeta posojila	—	—	900	—	9	Stroški za vremensko opazovališče	—	—	68	91
8	Razni dohodki	—	—	73	21	10	Prispevki podružnicam	—	—	75	84
	Skupaj	—	—	3865	45	11	Obrestovanje posojil	—	—	170	83
						12	Razni stroški	—	—	81	49
						13	Končna gotovina	—	—	30	85
							Skupaj	—	—	3865	45

V Ljubljani, dne 14. februarja 1898.

Ivan Macher,
blagajnik.

Pregledala in odobrila preglednika:
Adolf Klein in Anton Verhunc.

Dohodki

Glavni računski sklep „Slovenskega planinskega društva“ za V. leto 1897.

Stroški

		gld.	kr.			gld.	kr.
1	Gotovina iz leta 1896.	178	38	1	Upravni stroški	436	91
2	Prispevki udov:			2	Stroški za društveno sobo	160	41
	a) vzprejemnine 180.—	—	—	3	Stroški za „Pl. Vestnik“, tiskovine, slike	355	52
	b) letnine 1788.80	—	—	4	Stroški za pota in orientacijske table	843	88
	c) ustanovnine 630.—	2598	80	5	Stroški za posestva in za stavbo koč	1386	53
3	Podpore in darila	1270	81	6	Stroški za vzdrževanje in oskrbovanje koč	424	45
4	Dohodki koč	528	64	7	Vrnjena posojila in obresti	1529	92
5	Dohodki „Pl. Vestnika“ in društvenih spisov	122	66	8	Vremensko opazovališče	68	71
6	Posojila in povračila	1240	50	9	Razni stroški	221	67
7	Razni dohodki	111	31	10	Končna gotovina	622	50
Skupaj		6050	50	Skupaj		6050	50

Dohodki

Proračun osrednjega društva za l. 1898.

Stroški

		gld.	kr.			gld.	kr.
1	Vzprejemnine	50	—	1	Upravni stroški	300	—
2	Letnine	1300	—	2	Društvena soba	150	—
3	Prispevki podružnic	200	—	3	Uredovanje „Vestnika“	50	—
4	Podpore in darila	950	—	4	Stroški za napravo, popravo in zaznamenovanje potov	200	—
5	Čisti dohodek koč	200	—	5	Stroški za vrem. opazovališče in vzdrževanje koč	150	—
6	Dohodki „Vestnika“ in društvenih spisov	120	—	6	Povrnjena posojila	1000	—
7	Razni dohodki	80	—	7	Za neplačane račune	1200	—
Skupaj		2900	—	8	Obrestovanje posojil	130	—
				9	Razni stroški	80	—
				Skupaj		3260	—
				Dohodki		2900	—
				Primankljaj		360	—

V Ljubljani, dné 14. februvarja 1898.

Fr. Orožen, načelnik.

Jos. Hauptman, tajnik.

Iv. Macher, blagajnik.

Društvene vesti.

Poročilo o petem rednem občnem zboru „Slov. Planin. društva“. Peti redni občni zbor se je vršil dne 14. februvarija t. l. v kavarni „Narodnega doma“ v Ljubljani. Društveni načelnik Fran Orožen je otvoril zborovanje z naslednjim ogorovorom:

„Za sabo imamo petletno dobo društvenega delovanja in če se oziram na doslej izvršeno delo, smemo pač brez pretiravanja reči, da niso bile naše težnje zaman in brezuspešne. Tudi na zunaj so ugajala naša prizadevanja, in nam je došlo mnogo priznanj od raznih strani. S posebnim zadovoljstvom pripoznavamo, da moremo o polagoma se vršecem ojačenju Slov. planin. društva poročati malone same prijetne reči.“

Tudi v minoletem letu je vsestransko napredovalo naše društvo. Izdatno se je pomnožilo število članov, in kot velik uspeh smatramo ustanovitev vrle češke podružnice. S srčno iskrenostjo se zanimlje čili in bratski nam češki narod za prekrasne slovenske planine in hoče z vso vnemo podpirati naša prizadevanja. Že letos bode čila podružnica začela delovati v Kamniških planinah. Tudi gledé na notranji ustroj Slov. planin. društva smo razširili svoje delovanje s tem, da smo ustanovili reklamni odsek in odsek amaterfotografov, ki z veseljem delujeta v prosep našega društva.

Dolžnost mi je pa, da se posebno spominjam onih činiteljev, ki nas zlasti gmotno podpirajo in sicer v prvi vrsti slavni deželni zbor kranjski in ljubljanski mestni zastop, nadalje nekatere posojilnice in zasebniki, katere še natančneje omenja naše letno poročilo. Iskreno se jim zahvaljujemo. Neizprosna smrt nam pa je odtegnila nekatere prav vnete sotrudnike, ki so nas zvesto podpirali pri našem delu. Pozivljam Vas čestite, da vstanete v znak sožalja.

Nadejaje se, da bode vsaki izmed nas po svoje deloval v proevit Slov. planin. društva in da se bodo našim dosedanjim uspehom pridružili še mnogi novi uspehi, Vas vse prav srčno pozdravljam in prosim še nadaljnje naklonjenosti in podpore.“

Na poziv načelnikov je potem prebral tajnik Josip Hauptman „letno poročilo o delovanju Slovenskega planinskega društva l. 1897“.

Osrednji odbor „Slovenskega planinskega društva“ je vse važne dogodke natančno in obširno objavljaj v društvenem glasilu „Planinski Vestnik“, zategadelj podaje danes slavnemu občnemu zboru le kratek splošen pregled o svojem delovanju v l. 1897.

Radostno in ponosno zopet poročaj odbor, da je društvo vsekako napredovalo, koristno delovalo in se izdatno širilo. Leta 1896. je štelo društvo 525 članov, leta 1897. pa 754, tedaj je pridobilo 229 novih članov.

Pri tej priliki se spominjamo s tužnim srcem prerano umrlih članov gospodov: odvetnika dra. Viktorja Supana v Ljubljani, vpokojenega c. kr. sodnega pristava Julija Murgelj-a v Škofji Loki, bivšega tajnika Savinske podružnice, notarskega kandidata in rezervnega častnika Antona Perne-ta v Gornjem Gradu, c. kr. notarja, deželnega poslanca in grajščaka Janka Kersnika na Brdu in posestnika, trgovca Janeza Gusel-a v Škofji Loki.

V 23ih sejah je rešil osrednji odbor 646 došlih ulog in društvenih reči. Priredil je društveni izlet v „Vrata“. Poleg tega pa je bilo še več družih izletov, katere pa so priredili ali „Piparji“, ali pa odborniki „Slov. planin. društva“, katerim se je pridružilo mnogo izletnikov.

Izleti so bili popisani v „Planinskem Vestniku“. Poučno-zabavne večere je priredilo 4. Ti večeri so se vršili v „Narodnem domu“ in so bili zelo dobro obiskani ter so splošno ugajali. Poleg tega pa so se odborniki in člani v jeseni vsak pondeljek shajali v Narodnem domu.

Tudi to leto je društvo vse sile zastavilo z delovanjem v Triglavskem pogorju in je doseglo najlepše uspehe. Pri Triglavski koči na Kredarici je otvorilo meteorologično opazovalnico, katero je izdatno podpiral centralni meteorologični zavod na Dunaju s tem, da je brezplačno posodil več instrumentov. Za to pospeševanje izrekamo tudi na tem mestu najtoplejšo zahvalo.

Dalje smo napravili nov pot od sedla Pekla na Triglav. Ta pot je nad snežnikom, mnogo zložnejši ter se ogiblje lednika in je tudi krajši kot oni čez lednik. Društvo je

popravilo mnogo potov, jih zaznamovalo ter postavilo več napisov.

Triglavska koča je imela marljivega in zmožnega gospodarja, in zadovoljni nazznamajo, da se je koča to leto že dobro obrestovala. Brezštevilna priznanja tujecev so živ dokaz ugodnosti te koče, o nje uzorni opravi in gostoljubnosti. Uspehe meteorologične opazovalnice pa je centralni metereologični zavod opetovano in laskavo povdarjal.

Vsa ta dela pa je požrtvovalno in uzorno vodil naš častni član, prečastiti gospod župnik Jakob Aljaž na Dovjem. Zasluge njegove so neprecenljive in radi tega izvršuje osrednji odbor prijetno dolžnost, ko ga za vse najiskreneje zahvaljuje.

Kot zelo važen dogodek in napredek društva je omeniti ustanovitev pete podružnice, t. j. Češke podružnice „Slov. planin. društva“ v Pragi. Nepričakovano hitro se razvija in širi ta podružnica ter bo našemu društvu velika zalomba. Čast in slava ji.

Ustanovil se je v tem društvenem letu reklamni odsek in odsek amater-fotografov. Oba sta za napredek in uspešno obširno društveno delovanje velevažnega pomena.

Društvo je tudi za Triglav izdalo reklamne plakate in sicer po navodilu našega častnega člana, g. profesorja dr. Frischauf-a. Iskreno ga za to in vse delovanje v korist našemu društvu zahvaljujemo. Tudi gospodu profesorju E. Moser-ju, ki je za plakat napravil risarsko delo, izrekamo najtoplejšo zahvalo.

„Planinski Vestnik“, naše društveno glasilo, je članom in naročnikom ter tudi drugim posebno ugajal, ker prinaša lepe zabavne in poučne sestavke ter poroča članom o društvenem delovanju in gibanju. Stroški za list so v istini precejšnji, a prinašajo tako obilo sadu, da nam ni žal za ta izdatek. S tem, da pošiljamo list raznim drugim listom v zameno, ima društvo mnogo poučnih, zabavnih in športnih listov na razpolaganje.

(Konec prihodnjic).

Novi člani:

I. Osrednjega društva:

Nagode France, podžupan v Idriji.
Dr. Mohorič Fran, sodni pristav v Idriji.
Svoboda Dragotin, inženir v Idriji.
Laharnar Anton, c. kr. profesor v Ljubljani.
Štrekelj Anton, črkostavec v Ljubljani.

Petrič Josip, trgovec v Ljubljani.

Arko Matko, trgovec v Ljubljani.

Domicelj Miro, trg. pom. v Ljubljani.

Schweiger Karol, dežel. uradnik v Ljubljani.

Sever Antonija, gostilničarka na Šmarni gori.

Sever Ivanka, gostilničarka na Šmarni gori.

Šter Josip, uradnik v Trzinu.

Vrančič Ivan, želez. oficijal v Ljubljani.

Jarc Anton, kaplan v Št. Jerneju.

Leo baron Baillou, veleposestnik na Kokriču.

Pollak Janko, trgovec v Kranju.

Kokalj Rudolf, trgovec v Kranju.

Kastreuc Ivan, trg. pom. v Ljubljani.

Miklavčič Karol, župnik v Trbojah.

Svetec Fr., odgojitelj na Dunaju.

II. Savinske podružnice:

Vidic Maks, okraj. sodnik v Gornjem Gradu.

Lekše Fr. S., župnik v Lučah.

Weiss Franc, fotograf v Celji.

Zorko Melhijor, kaplan v Solčavi.

Časl Janko, učitelj na Gorici pri Rečici.

Jan Ferdo, župnik pri Sv. Petru (Sav. dol.)

III. Radovljiske podružnice:

Hudnik Blaž, posestnik v Srednji vasi.

IV. Češke podružnice:

JUDr. Fáček Vladimír koncipist dežel. odbora v Pragi

JUDr. Heyrovský Leopold, vseučil. profesor v Pragi.

MUDr. Hřiva Jos. c. kr. polkovni zdravnik v Smíchovu.

Kroček turistov v Pragi.

Machulka Vaclav, nadinženir v Pragi.

MUDr. Mudra I., zdravnik v Žebráku.

Radimský Jan, veleposest., držav. in dežel. poslanec.

Gospica. Rehakova A., učiteljica v Pragi.

MUDr. Taun Edvard, c. kr. polovni zdravnik v pokoju na Smíchovu.

JUDr. Ružička Pavel, mag. svetnik v Pragi.

Pravi član:

Písecký Jos. vitez pl. Kranichsfeld je postal ustanovnik.

Darila. „Savinski podružnici“ je podaril g. Albin Štrekelj, učitelj v Škocijanu, dve zanimivi knjigi: Fr. Müller. — „Die Grottenwelt von St. Canzian“ in M. J. Marinitsch — „La Kačna Jama“ (L' abime des serpents), ki je izšla kot 3. zvezek „Mémoires de la société de spéléologie“ 1.

1896. Darovatelju najprisrčnejša zahvala! — „Radovljiški podružnici“: Mestni odbor v Radovljici 20 gld., občinski odbor v Begunjah 5 gld., Fr. Kadilnik Ljubljani 5 gld. Blaž Hudnik 1 gld.

Darila: Osrednjega društva: Slavni občinski svet deželnega stolnega mesta Ljubljane je dovolil v svoji seji dne 21. decembra 1897. našemu društvu za leto 1898. donesek 300 gld. Slava! Za Triglavsko pot gosp. Kališ Ivan 2 gld., gosp. Maček Josip 2 gld. Okrajna posojilnica v mestu Kamniku 10 g. Skupaj 14 gld. Srčna hvala vsem darovalcem!

Pečnica in kraljeva roža. Slov. planin. društvo je vložilo prošnjo na slavni deželni odbor kranjski zaradi izposlovanja zakona v varstvo planik ali pečnic (*Gnaphalium Leontopodium*) in kraljeve rože (*Daphne Blagayana*)*. Opazovali smo že več let, da proti pogin krasnima cvetkama naših planin. Temu pa niso krivi hrabilazci, ki pač radostno trgajo te cvetke, temuč dobičkaželjni domačini in ljudje, ki tržijo s pečnicami in kraljevo rožo in jih izruvajo s koreninami vred. Vsako leto prihaja na Stol neznan mož iz Koroškega in potrga pečnice s koreninami vred ter jih potem prodaja. Na Črni prsti ima svoj bogati plen neki človek iz goriškega Loga ter zasaja pečnice v navlašč za to prirejenem vrtu in jih razpečava v Gorico in Italijo. Drugi zopet plenijo po Rodici in bližnjih gorah. Nič bolje se ne godi „kraljevi roži“, katere se zlasti mnogo prodaja po Ljubljani na trgu in pri vrtnarjih. Treba tudi varovati to priljubljeno duhtečo cvetko, ki se nahaja le v Polhograjskih dolomitih na Kranjskem in v Bosni. Prihodnjč več o tem.

Pri sv. Primožu nad Kamnikom se je spisalo lani v spominsko knjigo 219 oseb (61 več nego leta 1896.) Veselo znamenje je, da so se jeli tujei čedalje bolj zanimati za krasoto naših planin. Tu so bili minulo leto iz Celja 3, iz Zagreba 3, iz Varaždina 2, iz Trsta 2, iz Pulja 5, iz

Gradca 8, iz Dunaja 3, iz Budapešte 1, iz Blanskega na Moravskem 2, iz Kacova na Češkem 1 in iz turškega Prizrena 1.

Sklad za Gornjegrajsko kočo. II. zbirka. Darovali so p. n. gg. Alpengigi 4 K, Martin Zemlak 2 K, Fani Zemlak 2 K, Fr. Prisan 2 K, Jože Mikuš 1 K, A. Zoek 1 K, Neimenovanka 1 K, na či, talnični veselici nabral g Ign. Šijanec 5 K, nabrano v veseli družbi 1 K 90 h. Vse darovatelje in nabiratelje zahvaljujemo najtopleje.

Triglavsko kočo na Kredarici je obiskalo v minolem letu 233 turistov. Leta 1896. je bilo turistov v tej koči 145, torej je število poskočilo za 88. Od teh 233 obiskovalcev je bilo članov: Slovenskega planinskega društva 69, „Oester. Tur. Club-a“ 4, D. u. Ö. A. Va. 18, dolenje avstrijskega Gebirgsvereina 2, od Club. Alpino Italiano 2 in od sedmograškega Karpatskega društva 1. Ostalih 137 ni pripadalo nobenemu planinskemu društvu. Kočo je obiskalo tudi 20 dijakov z legitimacijo našega društva, katera jih oprasča od plačevanja prenočnine. — Po bivališču je bilo iz Kranjskega 147, in sicer iz Ljubljane 49, Dovjega in Radovljice po 27, ostali pa iz drugih krajev. Iz drugih avstrijskih pokrajin jih je bilo 38 in med temi je bilo iz Dunaja znatno število 19 turistov. Iz Nemčije so obiskali kočo 4 turisti, iz Italije pa jeden. — 45 turistov, ki so se mudili v naši koči, pa ni zapisalo nikakega bivališča v knjigo. Da se to v bodoče prepreči, treba bode vsekako skrbeti „Slov. Planin. društvu“ s tem, da do prihodnje sezone sestavi nekako navodilo in pouk za svoje spominske knjige, po katerih naj se blagovole ravnati p. n. turisti in obiskovalci naših koč pri vpisovanju, ker drugače je natančna statistika nemogoča. Prvi in zadnji obiskovalec naše koče in tudi Triglava je bil l. 1897. znani ljubljanski turist in Pipar J. Korenčan. Pri prvi svoji turi dne 27. junija je dospel na vrh Triglava, pri svoji zadnji dne 7. novembra m. l. pa zaradi obilega snega samo na vrh Malega Triglava.

Kapelo pri Kocbekovi koči pod Ojstrico zgradi „Savinska podružnica“ v spomin vladarske petdesetletnice presvetlega

*) „Kraljevo rožo“ nazivlje naše ljudstvo to lepodišečo cvetko na čast znamenitemu rastlinslovcu, saksonskemu kralju Frideriku Avgustu, ki je l. 1838. v spremstvu ljubljanskega kustosa Freyerja pri sv. Lovrencu v Polhograjskih gorah trgal to redko cvetko.

cesarja Franca Josipa I. — S tem bode zelo olajšano potovanje na Ojstrico duhovnikom, pa tudi turisti se bodo lahko udeležili sv. maše, ako dobe svečenika na izlet. Kapela bode tako velika, kakor pri Triglavski koči. Zgradba se bode mogla zvršiti le s prostovoljnimi doneski, ker se morajo dohodki Savinske podružnice l. 1898. porabiti za druge že določene namene, kakor za stavbo „Gornjegrajske kočee“ itd. Zato se je podružnica obrnila s prošnjo do rodoljubov po Štajerskem, da bi omenjeno podjetje podpirali s primernimi darili. Darovi se svoj čas izkažejo v „Planinskem Vestniku“. Dal Bog mnogo darovateljev! Darove sprejema načelnik g. Fr. Kocbek v Gornjem Gradu.

Cojzovo kočoo je postavila „sekeija Kranjska Nem. in avstr. planin. društva“ na Kokrskem sedlu v Savinskih planinah. Komaj pol ure nižje stoji Frischaufova kočaa.

Cojzova kočaa je iz macesnovega lesa, 10 m dolga, 7 m široka ter ima 2 kleti, sobo 2 spalnici, v gornici spalnico, sobo za vodnike in za oskrbnika. Zgradba je stala 6056 44 g. in otvoritev dne 29. avg. 1897 l. 210 46 gl.; podpore pa je dobila sekeija za to kočoo od „kranjske hranilnice“ 2000 gld. in od osrednjega odbora 1004-94 gld. ter še pozneje 1800 gld. Tudi pot od Suhodolnika naprej popravlja imenovana sekeija.

Orožnovo kočoo na Črni prsti je obiskalo lanskega leta 39 turistov, prejšnje leto pa samo 15. Od teh je bilo članov Slov. planin. društva 19, dijakov z legitimacijami 5. Prvi obiskovalec Črne prsti se je mudil v Orožnovi koči 31. maja, zadnji pa 28. avgusta. Izmed znamenitih obiskalcev naše kočee omenjamo dr. Karla Mattuša, vodjo deželne banke kraljestva Češkega v Pragi, ki je bil na Črni prsti 13. avgusta 1897.

Književnost.

„**Eine Wanderung in das Logarthal**“. Von Ferdinand Ebhardt. Tako je naslovljen spis, katerega je umirovljeni polkovnik in pesnik „Rože Logarske“ objavil v „Grazer Sbhreib-Kalender“ za l. 1896. na str. 53—61.

Pisatelj opisuje prav poetiško nadahnjeno, kako je l. 1894. potoval iz Železne Kaplje, kjer je bil na letovišču, po Remšnikovi grapi proti Sv. Lenartu, na Pastirkov vrh in v Logarjevo dolino. Pri Logarju se spominja svoje „Rože“, katero je zdaj videl v osebi Micike. Pesnik je opeval namreč Logarjevo dolino le po opisih, ne da bi je bil poprej videl. Od tod je potoval k Piskerniku, in potem občudoval slap pod Rinko. Iz Logarjeve doline se je vrnil v Solčavo, Luče, Ljubno in Mozirje in od tam je potoval še v Črno.

Kakor sem že omenil, je ves članek navdušeno pisan, povdarjajoč povsod prirodne krasote. Pisatelj je imel gotovo blagi namen, da seznanil graško prebivalstvo z lepota mi spodnještajerske „Švice“. Spis krasijo 4 slike: Logarjeva dolina, slap pod Rinko, Solčava in Igla. Kaj lepo končuje svoj spis doslovno: „Nepozabni mi bodo vtisi, katere sem nabral v Savinskih planinah. S popolnim

prepičanjem trdim, da se gornja Savinska dolina glede pokrajinske dražesti lahko kósa z najkrasnejšimi gorskimi pokrajinami alpskih deželá“. Idilo Logarjeve doline, ločene od vsega sveta, opeva tako:

„Friede ruht im stillen Logarthale;
Saftig grünen üpp'ge Alpenmatten
In des Lenzes Morgensonnenstrahle,
Blüthenreich, unrankt von Waldesschatten.

Drüber grau und weisse Felsen ragen
Auf zu Spitzten mit gezaeckten Kronen —
Riesenhauptern gleich aus alten Tagen;
Gnomen in den düst'ren Spalten wohnen.

Ojstrica und Rinka — mächt'ge Spitzen —
Tragt das Haupt zum Himmel stolz erhoben!
Eurer Kronen Edelsteine blitzen
Wie des lieben Gottes Sternlein droben“.

„**Časopis turistů**“. Číslo 2. Vseбина: Rozdělení Světové výstavy pařížské r. 1900 (dr. Fr. Macháček). Dr. Exner „o rakouskem účastenství při výstavě pařížské 1900. — Drobnosti. — Různé výstavy. — Hovorna. — Na Medun (dr. Vr. Černý). — Turisté a hrady (prof. Aug. Sedláček). — Ze slovinských Alp. (dr. Boh. Franta). — Zprávy spolkové. — Různé zprávy. — Literatura.

Na znanje! Udnina „Slov. plan. društva“ znaša na leto 3 gld., poleg tega zneska plača nov ud tudi 1 gld. vpisnine; ustanovnik plača 30 gld.

Udje vseh podružnic plačujejo društvenino svojim odborom.

„Plan. Vestnik“ prejmelejo vsi udje brezplačno; neude stane na leto 2 gld., dijake samo 1 gld. 20 kr.

Listki za dokaj znižano voznino od Ljubljane do Divače, Št. Petra in Il. Bistrice in obratno dobivajo udje pri g. Sokliču, klobučarju v Ljubljani „Pod trančo“. Pri voznji treba se izkazati z našo „izkaznico“ in pridejano fotografijo.

**Novo urejena lekarna
PRI MARIJI POMAGAJ
M. Leustek**

*v Ljubljani na Reseljevi cesti št. 1
(poleg Mesarskega mosta)*

priporoča svoja zanesljiva, sveža in preizkušena zdravila, kakor tudi vse v farmacevtsko-higienično stroko spadajoče izdelke, kateri so v zalogi vedno v najboljši kakovosti.
Za turiste priložni lekovi v zavojih.

J. BONAČ,

**v Ljubljani, v Šelenburgovih ulicah
št. 6 zraven nove pošte,**

priporočam vladno svojo **trgovino s papirjem**
in s **pisalnimi potrebščinami**. Vzorec
papirja pošiljam na ogled.

V svoji **knjigovaznici** izdelujem **vezi pri-
proste in najfinije.**

MARIJA PLEHAN,

svečarica in lectarica v Ljubljani
na Sv. Petra cesti št. 63,

priporoča svojo veliko zalogo sveč ter
mnogovrstnega medenega blaga in slaščic.

Kupuje med v panjih in vosek.

Vinko Čamernik,

kamnosek v Ljubljani, v Parnih ulicah št. 9,
(zalega spomenikoy na Dunajski cesti nasproti bavarskemu dvoru),

*priporoča svoj kamenoseški obrt,
posebno za cerkvene in druge stavbinske izdelke,
marmorne plošče za hišno opravo i. t. d.*

**Solidno delo, nizke cene. Ceniki in obrisi
na zahtevo zastoj.**

Brata Eberla,

pleskarja e. kr. drž. in e. kr. priv. južne železnice
v Ljubljani, v Frančiškanskih ulicah št. 4,

prevzemata vsa v pleskarstvo spadajoča de-
o-rativna, stavbinska in pohišvena dela.

Delo resno in fino, izvrševate točna in po najnižjih cenah.

Josip Maček

na Mestnem trgu v Ljubljani

priporoča svojo zalogo mnogovrstnih domačih in
tujih žganih pijač, kakor: pristen brinovec, sli-
vovko in tropinovec, I. vrste francoski in ogrski
konjak, rum in mnogovrstne druge likerje po
nizki ceni.

Adolf Hauptmann

v Ljubljani, na Sv. Petra cesti št. 41 in v Slo-
novih ulicah št. 10—12.

Tovarna

oljnatih barv, firneža, laka in kleja.

Zaloga

slikarskih in pleskarskih predmetov.

Andrej Druškovič,

trgovec z železnino

v Ljubljani,

na Mestnem trgu št. 10.

HUGON IHL

v Ljubljani, Špitaleke ulice št. 4,

priporoča

svojo veliko zalogo vsake vrste suknene in
manufakturnega blaga na debelo in na drobno
po nanižih cenah.

Vnanja naročila izvršuje hitro in natančno.

JOSIP OBLAK,

umetni in gal. strugar v Ljubljani,

priporoča

svoje na novo urejene de-avnice za **Florijansko
cerkviyo v ulicah na grad št. 7**, v na-
ročitev vsakovrstnih **strugarških košenih,
roženih in drugačnih izdelkov**, katere
bode solidno in ceno izvrševal po načrtih ali brez njih.

Ivan Soklič

v Ljubljani, Pod trančo št. 1.

priporoča svojo veliko zalogo **klobukov**, posebno **lodnastih** za hribolazce in lovec iz tvornice Jos. in Ant. Pichlerja, c. kr. dvor. založnikov. Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

IVAN URAN,

izdelovalec glinastih proizvodov v Ljubljani, v Igriških ulicah št. 8,

priporoča veliko svojo zalogo izdelanih raznobarnih peči za sobe, dverane in razne druge prostore, dalje modelnata ognjišča in sploh vsakovrstne glinaste izdelke.

Vse po najnižji ceni in priznano dobro.

Franc Čuden,

urar v Ljubljani na Mestnem trgu,

priporoča svojo bogato zalogo vsakovrstnih žepnih in stenskih ur ter budilnikov. Vsi izdelki so priznani izvrstni in po ceni. Popravila se izvršujejo natančno in dobro.

☛ Cenovniki na zahtevanje brezplačno. ☛

„Slovensko planinsko društvo.“

„Vodnik za Savinske planine in najbližjo okolico“

s 7 slikami in načrtom Savinskih planin z znamenovanimi poti.

Spisala Fr. Koebek in M. Kos. — Cena 60 kr., po pošti 5 kr. več.

Vsakovrstne

napise na les, kovino in steklo

izvršuje natančno in po ceni

VINKO NOVAK

v Ljubljani, na Poljanski cesti 35.

Tiskarna in kamenotiskarna

A. KLEIN & Comp.

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah št. 5,
se priporoča

v naročitev vseh v to stroko spadajočih del in za zalogo raznih tiskovin.

GRIČAR in MEJAC

v Ljubljani, v Slonovih ulicah št. 9,
priporočata svojo bogato zalogo izgotovljene moške in ženske obleke ter najboljše perilo in zavratnice.

Zlasti opozarjata na nepremična **lodnasta** oblačila in plašče za **turiste**.

Naročila po meri se izvršujejo točno in ceno na Dunaju.

Ilustrovani ceniki se razpošiljajo franco in zastonj
Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

Avgust Žabkar

v Ljubljani, na Dunajski cesti štev. 7,

se priporoča

za vsake vrste ključarska dela,

katera izvršuje dobro, lično in ceno.

Turistovske palice z močnimi jeklenimi ostmi, raznovrstne izprehodne palice, prav umetne izdelke iz rezljanega lesa, galanterijske in usnjene reči, bižuterijo itd. ter otročje vozičke vsake vrste

priporoča

FR. STAMPFEL

v Ljubljani na Kongresnem trgu v poslojpu Tonhalle.

Optični zavod

J. PH. GOLDSTEIN

Ljubljana, Pod trančo št. 1.

priporoča svoj bogato založeni **optični zavod** in svojo novourejeno **fotografsko manufakuro**, preskrbljeno z najnovejšimi aparati in v to stroko spadajočimi pritliklinami, po tovarniških cenah.

J. Klauerjev

planinski liker

iz kranjskih gorskih zelišč,
imenovani

Triglav,

je izvrstna pijača nabhlijsega okusa. Triglav vpliva jako dobrodelno na želodec in čudovito poživlja telo. V njem ni nobene snovi, ki bi kolidiraj škodila zdravju. To so dokazale kemične preiskave prof. B. Knapičiča, ravnatelja c. kr. preskušališča v Klosterneuburgu, prof. dr. L. Roesslerja, in ravnatelja c. kr. preskušališča na Dunaju, dr. E. Meissla.

Vsi ti strokovnjaki so izrekli, da je Triglav **izboren liker**.

Pristni Triglav

se dobiva v malih in velikih steklenicah s **posebno varstveno znamko** samo pri izdelovalcu, trgovcu

J. Klauerju
v Ljubljani.